

Itt ismét megfelelés található a két modell között: mindkettőben a szív, illetve annak energiaközpontja a folyamat gerjesztője, vezérlője.

Lawrence C. Wila kutatásait egy kevésbé ismert idegrendszeri struktúrára, az ún. Reissnersch- szálakra összpontosította. Ezek a hátgerinc alapjánál kezdődnek, majd azon végigfutva a tobozmirigy alatt végződnek - ami feltűnően hasonlít a klasszikus leírásokhoz.

A biológusok szerint a szálak azokhoz a rendszerekhez tartoznak, amelyek az emberiség fejlődése során elveszítették szerepüket. Állatkísérletek szerint a Reissnersch-szálak a sejtek regenerációjának részesei, ami Robert O. Becker szerint összefügg a test egyenáram rendszerével. Figyelemre méltó az a tény, hogy ezek a szálak az agyterület minden olyan részéhez kapcsolódnak, amelyek a kundaliní-folyamat jelenségeit kiválthatják. Ráadásul az ún. bosonok - azok a szubatomi részecskék, amelyek energiát szállítanak az anyagi részecskék között - állítólag a Reissnersch-szálakban halmozódnak föl; ez a tény ismét a szervezet saját energiájaként magyarázhatja a kundaliní-energiát.

A kundaliní-kutatásnak folyamatosan szembesülnie kellett a tudományos kísérletekkel szemben támasztott elvárásokkal, főleg a megismételhetőség és az objektív mérhetőség iránti kritériumokkal. Valószínűleg ez a magyarázata annak, hogy a vizsgálódások zöme magának az energiának, a csakrák létének és mibenlétének bizonyítására irányul; így talán jobban érthető, miért nem született újabb pszichológiai modell a témában.

Az energia kutatójaként feltétlenül említést érdemel dr. Hiroshi Motojama japán orvos, parapszichológus, aki az általa kifejlesztett szerkezettel először bizonyította a csakrák létét. Hasonlóan jelentősek Robert O. Becker kutatásai, akinek egyenáramú töltések létezését sikerült bizonyítani az agyban. Eszköze a szuperérzékeny magnetoencefalogram (MEG) volt. Az ő eredményeikre támaszkodva Gerhard Eggetsberger az agyvezető egyenáram-különbségeit kutatja az agy különböző területei között: „Ezek a mezők amelyek a rendszer EEG-ben pusztán hátsó zajokként mérhetők - ezért nem is veszik azokat figyelembe - a közvetítő szerepét töltik be, mert továbbítják az érzéseket, a gondolkodási folyamatokat és a testi reakciókat.”

Az évekig tartó vizsgálat sorozat kimutatta, hogy ezen agyvezetők töltésének erőssége hatással van az egészségre, a vezetési képességekre, a reakcióképességre, a karizmára, paranormális jelenségek felbukkanásakor pedig extrém, akár tízszeres felerősödése jön létre. De itt újra felmerül a kérdés: honnan származik az energia?

Eggetsberger mérései szerint orgazmus alatt az agy egyenáramú töltése pillanatok alatt majdnem a duplájára növekszik. Ez a klasszikus Tantra-jóga egyik ágát látszik igazolni, ahol a végtelenségig szabályozott nemi érintkezést használják fel a kundaliní-folyamat kiváltására. Eggetsberger kísérletei szerint a jelenségért a Pubococcygeus, röviden PC-izom feszessége a felelős.

„Semmilyen más izomaktivitás nem volt képes az agytöltésnek még hasonló felszökkenését sem produkálni” - állítja Eggetsberger.

Ez az izom a gát területén található, a végbélnyílás és a nemi szervek között. Mint tudjuk, ez a hely már évezredek óta a múládhára területeként ismert a jógában, a múla bandha nevű gyakorlat pedig pontosan a fenti izom tudatos feszítését-lazítását idegzi be.

Kenneth Ring és Margot Grey pszichológusok szerint a halálközeli élmények igazi okozója a kundaliní-energia rövid ideig tartó emelkedése „az utolsó ágaskodás”.

Az elmélet szerint, ha a kundaliní egyszer felébredt, akkor - egy bizonyos határérték alatt - aktív marad akkor is, ha az egyén semmilyen spirituális gyakorlatot nem végez. Ez magyarázza az élmények olyan energetikai és lelki „utóhatásait” is, amelyekről sok túlélő beszél. Yvonne Kason kutatásai szerint a halálközeli élmények lépcsőfokai megfelelnek a kundaliní-energia egyes csakrákba áramlásának. Az élmények megélésének individuális különbségeit az emberek ezen rendkívüli pszichés élményekhez való eltérő viszonyulása magyarázza.

A legtöbb kundaliní-leírás szoros összefüggést mutat a halál folyamatával és a halálközeli élményekkel, egyes jógaszövegek ezt teljesen nyíltan ki is mondják: „... a jógi húzza össze a Napot (ez egy szimbólum) és hozza mozgásba a kundalinít. Bár a halál torkában van, egyáltalán nem kell félnie.” (Hatha jóga pradípiká 3/117)

Talán nem érdektelen azon módszerek és technikák felsorolása, melyek a klasszikus indiai tanítások szerint elősegítik a kundaliní felemelkedését, főleg ha hozzátesszük, hogy milyen szintre kell eljutnia a gyakorlónak a kívánt cél eléréséhez:

- ◆ **1. a legbiztosabb út, ha valaki már így születik:** sajnos, ezt akarattal nem tudjuk befolyásolni, bár a leírások szerint ha mi sikert érünk el, gyermekeink is nagyobb valószínűséggel képesek lesznek erre.
- ◆ **2. mantragyakorlás révén:** a legbiztonságosabbnak tartott módszer a Mestertől kapott mantra (szókapcsolatok) ismételtetése. Hátránya, hogy nagyon lassú folyamat, míg valaki eljut az adzsapa szintig, amikor is az ismétlés már éjjel-nappal, öntudatlanul és szakadatlanul folyik.
- ◆ **3. tapasztalások segítségével:** az önfegyelmelés útján, ahol az akaraterőnk segítségével küzdjük le rossz szokásainkat, tulajdonságainkat.